

Sygn. akt II KO 49/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **T. R.**

skazanego z art. 210 § 1 d.k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2015 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Wojewódzkiego w Ł. zakończonej
prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 czerwca 1995 r.,

..na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

T. R. skazany został wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Ł. z dnia 8 grudnia 1994 r. Po rozpoznaniu rewizji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 czerwca 1995 r. częściowo zmienił zaskarżony wyrok.

W dniu 30 czerwca 2015 r. do Sądu Okręgowego w Ł. T. R. złożył plik pism zatytułowanych „Pozew”, w których domaga się „ponowienia” przedmiotowej sprawy.

Pisma te w dniu 31 lipca 2015 r. przekazano Sądowi Najwyższemu. Na wezwanie tego sądu T. R. dodatkowo wyjaśnił w piśmie z dnia 12 sierpnia 2015 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego to 18 sierpnia 2015 r.), że domaga się wznowienia postępowania w przedmiotowej sprawie i uniewinnienia. W swoich pismach T. R. podkreślił, że sprawa ma charakter precedensowy oraz, że na

podstawie „badań w nowym systemie sądowym oraz badania snów” uznać należy, że jest osobą niewinną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania to jeden z nadzwyczajnych środków zaskarżenia przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego. Dotyczy on prawomocnych orzeczeń i może doprowadzić do ich uchylenia i ponownego rozpoznania sprawy, ale na podstawie ściśle określonych w ustawie podstaw o wyjątkowym charakterze (zob. art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k.). We wniosku należy wskazać (choćby ogólnie) na ewentualną podstawę wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem.

Ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wprowadziła do postępowania o wznowienie nową regulację zawartą w treści art. 545 § 3 k.p.k. Przepis ten, obowiązujący od dnia 1 lipca 2015 r. przewiduje obowiązek przeprowadzenia kontroli treści wniosku o wznowienie postępowania pod względem jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. W wypadku stwierdzenia oczywistej bezzasadności wniosku należy podjąć decyzję o odmowie jego przyjęcia. W toku postępowania z art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi zatem do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do badania wniosku o charakterze *quasi* formalnym, wstępnym, choć pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia. Dopiero po tym badaniu i stwierdzeniu braku podstaw do uznania wniosku za oczywiście bezzasadny przechodzi się do dalszych czynności prowadzących do merytorycznego rozpoznania wniosku.

Ustawodawca wprowadził do Kodeksu postępowania karnego w art. 545 § 3 k.p.k. wstępną kontrolę wniosku o wznowienie, chcąc wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych. Ustawodawca wskazał w treści tego przepisu okoliczności, które mogą świadczyć o oczywistej bezzasadności wniosku, ale wskazanie to nie jest wyczerpujące, o czym świadczy

użyte w ustawie wyrażenie „w szczególności”. Chodzi zwłaszcza o odwoływanie się do tych okoliczności, które były już rozpoznawane na skutek wniosku o wznowienie postępowania lub z urzędu. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej. Zauważyć przy tym trzeba, że w Kodeksie postępowania karnego ustawodawca posługuje się terminem „oczywista bezzasadność” w art. 535 § 3 k.p.k., a w przeszłości (do 1 lipca 2015 r.) było ono zawarte w art. 457 § 2 k.p.k., odpowiednio w odniesieniu do oczywiście bezzasadnych kasacji i apelacji, z tym, że do wniosku o oczywistej bezzasadności kasacji (kiedyś apelacji) sąd dochodzi po przeprowadzeniu merytorycznej oceny zasadności tego środka, a nie jak w odniesieniu do wniosku o wznowienie w wyniku jego wstępnej kontroli. Rozumienie tego wyrażenia powinno być jednak tożsame, bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie rozważenia wymagała przy tym możliwość stosowania art. 545 § 3 k.p.k. w brzmieniu przewidzianym wskazaną wcześniej ustawą z dnia 27 września 2013 r. Przepis art. 33 tej samej ustawy stanowi, że w postępowaniu w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania wszczętym przed dniem wejścia w życie ustawy, a więc przed dniem 1 lipca 2015 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. Przed 1 lipca 2015 r. zaś w ustawie nie było trybu przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. Odpowiedzieć w tej sytuacji należy na pytanie, kiedy wszczęto postępowanie o wznowienie w przedmiotowej sprawie. Wniosek, który ostatecznie uznany został za wniosek o wznowienie wpłynął do Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 30 czerwca 2015 r., a do Sądu Najwyższego w dniu 31 lipca 2015 r. Początkowo jednak, wobec specyficznej treści nie można było bez wątpliwości uznać, że pismo T. R. to wniosek o wznowienie. O charakterze tych wątpliwości świadczy fakt, że Przewodniczący Wydziału Sądu Najwyższego zwrócił się do autora pisma o wyraźne oświadczenie, czy zabiega o wznowienie

postępowania, czy domaga się wniesienia kasacji. Dopiero po odpowiedzi T. R. wątpliwości te zostały usunięte i od dnia 18 sierpnia 2015 r. uznać można, że toczy się postępowanie o wznowienie. W tej konkretnej sprawie zatem Sąd Najwyższy uznał, że chwilą wszczęcia postępowania o wznowienie był dzień 18 sierpnia 2015 r., a tym samym zasadne jest stosowanie przepisu art. 545 § 3 k.p.k.

Wniosek skazanego nie zawiera żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób mogłaby być powiązana z podstawami wznowienia postępowania. Lektura pism T. R. przekonuje, że złożony wniosek jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Podstawą wznowienia postępowania nie może być ani precedensowy charakter orzeczenia, ani badanie w nowym systemie sądowym, ani badanie snów.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w części dyspozytywnej.